

**...savaitės, oras lauke darėsi vėsesnis, nuo medžių ėmė
Mamos pilvas vis augo, o ji pati vis norėjo prigulti. Ji
žiastis su Agota, tvarkyti namų, skubėti į darbą – norėjo**

...galvodavo Agota. Mama ką tik gulėjo ir vėl eina pogulio. Kaip
kaip galima nenorėti žaisti?
...noru žaisti, eikim žaisti! – vis kviesdavo ją Agota.

O mama glostydavo Agotai galvą sakydama, jog vaikelio auginimas pilve
– tai svarbus ir sunkus darbas, dar vadinamas neštumu. Neščios moterys
pavargsta taip, lyg nuolat bėgiotų, šokinėtų ar koptų į kalnus. Todėl joms reikia
daugiau pailsėti, pamiegoti ar tiesiog nieko neveikti.

– Taip buvo ir kai tu gyvenai mano pilve, – žiovaudama pasakojo mama.
– Aš?? – išsižiojo Agota. – Ne jau aš kažkada tilpau tavo pilve? – prunktelėjo.

**Vos mama priguldavo, Agota įsitaisydavo šalia. Jai prisėdus,
šalia susirangydavo ir Agota – taip norėjosi būti kuo arčiau
mamos ir nesitraukti nuo jos nė per žingsnį.**

O mama vis taikydavosi pasitraukti – vos tik Agota
įsižaidžia su tečiu, žiūrėk, ji jau tipena į miegamąjį. Tada
Agota iškart labai pasiilgdavo mamos.

Ji norėjo, kad mama NIEKADA niekur neitų!

Pokyčių laikotarpiu (o neštumas yra pokytis, kurį jaučia ir
vaikas), gali suintensyvėti vaiko nerimas atsiskirti, o mamai
gali būti sunku tai patirti, priimti, atliepti. Natūralu norėti
atsiskirti nuo vaiko, susitelkti į save ir vidinius procesus. Tuo
metu vaikas gali jausti nesaugus. Jums gali padėti įsitraukę
kiti šeimos nariai ar artimieji – taip vaikas turės daugiau
žmonių, su kuriais jausis saugiai ir gerai. Taip pat dažniau
skirkite jam individualaus dėmesio: prisipildę artumo, vaikas
bus pasirėngęs lengviau megzti ryšius su kitais ar užsimti
įvairias veiklas.

Agota manė, kad mama juokauja.
Kaip mamos pilve gali tilpti mažas vaikas? Kur jis
ten slepiasi? Agota pabandė įsivaizduoti, bet joks
žmogutis netilpdavo mamos pilve. Tai kojos, tai
rankos, tai galva išlįsdavo pro mamos šonus.

Labai keista, manė sau Agota. O jai tokie
vaikas ten ir telpa – mamai turety skaudėti.

– Mama, o tau neskauda
pilvo? – paklausė Agota.

Mama nusijuokė ir pradėjo pasakoti,
kaip broliukas arba sesutė auga pilve.

– Pradžioje vaikelis pilve
yra labai labai mažas.

Jis dar neturi nei rankų, nei kojų,
kojų, tiesiog yra mažas

sėklelės dydžio

įstelių gumulėlis. Jis gyvena gimdosje, ir ten
aštuonias savaites yra vadinamas embrionu.

– Embriolu? – Agota sėkėsi
įsiminti šį sunkų žodį.

Na, gerai, mažas, galvoje ji. Bet ką jis ten
veikia? Ką žaidžia, ką valgo? Kur miega? Ar
jis ten vienas? Ar jam netrūksta mamos?

Agota pridėjo ausį prie
mamos pilvo, norėdama
išgirsti, ką veikia tas jos
broliukas arba sesutė. Nieko
nesigirdėjo. Tada bakstelėjo
pirštu pilvą ir tarė:

– Labas!

– Tikriausiai miega, –
įsiterpė mama ir pasakojo
toliau. – Vaikelis dar
labai labai mažas,
bet sparčiai auga.

Taip ir įvyko.

**Kai Agota] buvo šešeri, jie atšventė antrąjį
Mortos gimtadienį. Sesės vis daugiau
žaidė kartu ir bendravo. Agotos širdis,
regis, prisipildė daugiau meilės.**

Jai būdavo gera apkabinti Mortą ir gera, kai Morta
apkabindavo ją. Gera žinoti, kad kas rytą jos kartu
pabus. Kad visada bus ką pakviesti žaisti. Kad namie yra
maža mergytė, kuri pakalbinta nusšypsos. Ir jei jautiesi
vieniša ar pikta, jei liūdna, nesinori nei šypsotis, nei žaisti,
giliai širdelėje vis tiek žina, kad mysi ir esi mylima.

Matyt, tikrai egzistuoja kažkokia didžiulė meilės magija, kuri
padeda žmonėms atsirasti, augti ir mylėti vieniems kitus.

**Nes, atsiradus Mortai, Agota
daugiau niekada nesijautė vieniša.**

